

der skulde være særskilte Lovbestemmelser herom, som ikke slutte sig til Kvalfalverloven, men maatte jeg tager fejl heri. Det glæder mig som sagt, at Lovforslaget er kommet frem, og jeg kan kun støtte det paa dets Bei.

**Nasmussen:** Den ærede sidste Taler mente, at det ikke kunde være Forslagsstillernes Mening at udvide Lovforslaget saa vidt, at disse Folk skulde have Lov til at behandle saa farlige Sygdomme som den, jeg har omtalt; men naar vedkommende Patient er opgiven af alle Læger, saa tror jeg ikke, at der kan være Noget i Veien for, at han søger Raad, hvor han tror at kunne finde det; naar hans Liv staar i Fare, og han forgjæves har henvendt sig til alle Læger, forekommer det mig, at han maa søge at redde det, paa hvilken Maade han kan.

**J. J. Christensen:** Da der er kommet saa mange specielle Exempler frem, haaber jeg, at det ogsaa maa være mig tilladt blot at nævne et eneste Exempel . . .

**Formanden:** Det var unegtelig i Gaar om, at det foregaaende Exempel ikke vilde drage Efterfølgere efter sig, at jeg lod det passere. Jeg haaber, at det ærede Medlem ikke vil skuffe denne Antagelse.

**J. J. Christensen:** Ja, saa skal jeg lade det være; skøndt Exemplet angaar min egen Fader og paa en klar Maade vilde bevise, hvis han ikke var tyet til en ikke-examineret Læge under et særegent Tilfælde, hvor en autoriseret Læge havde frasagt sig ham, vilde han for bestandig have været Krøbling. Det er en Kjendsgjerning, som jeg vilde være i Stand til paa det Allerlaveste at godtgjøre, hvilket endnu siger saa meget Mere, som den paagjældende autoriserede Læge, der forgjæves søgtes, er en Mand af anerkjendt Dygtighed, og som i Dvrigt har min særdeles Agtelse og Tillid. Smidlevitid skal jeg selvfølgelig efterkomme den høitærede Formands Anmodning. Jeg skal da indskrænke mig til at udtale min Taknemmelighed til de ærede Forslagsstillere af dette Lovforslag, og jeg skal føie min Be-

klagelse til adskillige Andres over, at den høitærede Justitsminister har sat sig saa bestemt imod Lovforslaget. Jeg tror, at de, der ere kjendte med de praktiske Forhold omkring i Landet — og det tør vi vel forudsætte saa godt som Alle at være — ville kjende ikke saa Grempler paa, at lidende Menneffer forgjæves have søgt Hjælp hos autoriserede Læger og bagefter have fundet Hjælp hos uautoriserede. Det skal være langt fra mig at kaste Skygge paa vor Lægestand; jeg har den allerstørste Agtelse for den og vil ikke et eneste Dieblif trivle om, at de bestiftede Læger i utallige Tilfælde hjælpe deres lidende Medborgere; men jeg tror, at de Exempler, hvortil jeg har hentydet, ere saa mangfoldige, at man ikke kan Andet end billige Lovforslagets Fremkomst og ønske dets videre Fremme.

**Fermansen:** Den høitærede Ministers Standpunkt lige over for det Forslag, der har været forelagt i det andet Thing, var mig vel bekjendt, og jeg er heller ikke i min tidligere Udtalelse gaaet ud fra, at jeg troede, at den høitærede Minister havde skiftet Sind, siden han er bleven Minister; thi det var jo Noget, der slet ikke laa saa fjernt fra en sund Tankegang, at man, naar man overtog en saadan Stilling med det Ansvar, som følger dermed, saa ogsaa kunde være tilbøielig til paany at undergive en saadan Sag en alvorlig Drøftelse. Naar den høitærede Minister har sagt, at der siden den Tid Intet foreligger, som for ham kunde have nogen Betydning, undtagen det norske Forslags Vedtagelse, saa kan jeg ikke sige Andet, end at jeg beklager det; thi der foreligger siden den Tid en hel Række Domme over Mænd og Kvinder, som stadig væk lyde paa, at, skøndt det for Retten er blevet oplyst, at der ikke alene ikke er slet nogen Skade, men at disse Mænd og Kvinder endog saa have ydet deres syge Medmenneffer virksom Hjælp og Lindring, saa blive de ikke desto mindre dømt til den og den Bøde, men dette forekommer dog virkelig mig at være en meget god Grund til at fremkomme med Forslag til Forandring af Loven, naar et saadant Forhold bevisligt er tilstede. Den høitærede Minister har talt om, hvor forskjellige